

εξελέχθη διάδοχος τοῦ βασιλέως Καρόλου ὁ Πρίγκις Φερδινάρδος δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Καρόλου, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου τοῦ ποτὲ ἐκλεχθέντος βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ποιήτρια βασίλισσα τῆς Ρουμανίας δυστυχῶς πάσχει ὑπὸ χρονίου τινὸς νοσήματος, ὅπερ ἀπειλεῖ τὴν πολύτιμον αὐτῆς ὑπαρξιν, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιμύκνουν εὐχονται πάντες οἱ ἀγαπῶντες τοιοῦτους γλυκεῖς, συμπαθεῖς καὶ σύναμα ἰσχυροῦς χαρακτῆρας.

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

Αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον)

«Μετὰ τοῦτο μὲ ἀπέστειλαν εἰς τὸ ἀλογοπάζαρον διὰ νὰ πωληθῶ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποσχεθῶν ὅτι ἤμην ἐλευθέρα ἐλαττωμάτων, ὅθεν δὲν ἐγένετο λόγος περὶ τούτου. Ἡ ὥραία μορφή μου καὶ τὸ καλὸν βάδισμά μου ταχέως προσέκλυσαν τὴν προσοχὴν κυρίου τινός, καὶ τὸν ἔκαμον νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν τιμὴν μου ὀλίγον περισσότερον, καὶ οὕτως διὰ δημοπρασίας κατεκυρώθη εἰς αὐτόν. Οὗτος ἦτο μεταπράτης ἵππων καὶ μὲ ἐδοκίμασε πολυτρόπως καὶ μὲ διαφόρους χαρτιάδας, ταχέως δ' ἀνεκάλυψε τί δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω. Τελευταῖον μὲ ἡνίοχει ἡσύχως ἀνευ τεντωτικοῦ χαλινοῦ, καὶ ἔπειτα μὲ ἐπώλησεν ὡς ἐντελῶς ἥσυχον ἵππον εἰς ἓνα κύριον ἐκ τῆς ἐξοχῆς. Οὗτος ἦτο καλὸς κύριος καὶ ἐπερνοῦσα καλὰ μὲ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ παλαιὸς ἵπποκόμος τοῦ ἀνεχώρησε καὶ ἄλλος νέος ἔλαβε τὴν θέσιν του. Ὁ νέος οὗτος ἦτο κακῆς διαθέσεως καὶ σκληρᾶς χειρὸς ἄνθρωπος — ἄλλος Σαμψὼν — καὶ πάντοτε ὠμίλει μὲ τραχεῖαν ἀνυπόμονον φωνήν. Ἐὰν δὲ δὲν ἐκινούμην εἰς τὸ ἵπποστάσιον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μὲ ἐχρειάζετο, μὲ ἐκτύπα μὲ ὅ,τι ἐτύχαινε νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖράς του. Πᾶν ὅ,τι ἐπραττεν ἦτο χονδρόν, καὶ ἤρχισα νὰ τὸν μισῶ. Ὅ,τι ἐπεθύμει ἦτο νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὸν φοβοῦμαι, ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ὑψηλοφρονεστέρα ἢ ὥστε νὰ ὑποταχθῶ διὰ τοιούτου τρόπου, καὶ μίαν ἡμέραν ὅτε μὲ εἶχε παρρηγίσει περισσότερον τοῦ συνήθους, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ θυμώσῃ μεγάλως, μὲ ἐκτύπησε κατὰ κεφάλαι μὲ τὴν μάστιγα τοῦ ἡνιόχου. Ἀλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ πατήσῃ πλέον εἰς τὴν φάτνην μου, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἴτε τὰ χάλιά μου, εἴτε οἱ ὀδόντες μου ἦσαν

ἐτοιμα δι' αὐτόν. Μὲ τὸν κύριόν μου ἤμην ἐντελῶς ἥσυχος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπέισθη εἰς ὅσα δ' ἵπποκόμος τῷ εἶπε, καὶ λοιπὸν ἐπωλήθη πάλιν.

«Ὁ αὐτὸς μεταπράτης ἤκουσε περὶ ἐμοῦ καὶ εἶπεν ὅτι ἐγνώριζεν ἐν μέρος, ὅπου θὰ ἔμενον εὐχαριστημένη. Εἶναι λυπηρὸν, ἐπρόσθεσεν, τόσον λαμπρὸς ἵππος νὰ καταστραφῇ δι' ἑλλειψιν καλῆς δεξιᾶς πείρας,» τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦτο ὅτι εἶμαι ἐδῶ τῶρα. Ἀλλ' εἶχον πεισθῇ καθ' ἑαυτήν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ μου καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑπερασπίζωμαι τὸν ἑαυτόν μου. Βεβαίως ἐνταῦθα τὰ πράγματα εἶνε πολὺ διαφορετικώτερα, ἀλλὰ ποῖος ἤξευρε πόσον καιρὸν θὰ διαρκέσῃ ἡ κατὰστασις αὕτη; Ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην νὰ σκέπτωμαι περὶ τῶν πραγμάτων, ὅπως σκέπτεσαι σύ, ἀλλὰ δυστυχῶς μετὰ τοιαῦτα καὶ τσαῦτα παθήματα δὲν δύναμαι.»

— «Ἀλλὰ, τῷ εἶπον, θὰ εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ ἐὰν σύ ἐλακτιζῆς ποτε ἢ ἐδάγκανες τὸν Ἰωάννην ἢ τὸν Ἰάκωβον.»

«Δὲν σκοπεῖω νὰ πράξω τοῦτο, εἶπεν αὐτή, ἐνόσφ εἶναι καλοὶ πρὸς ἐμέ. Πράγματι ἐδάγκασα μίαν φορὰν τὸν Ἰάκωβον πολὺ κακὰ, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τῷ εἶπεν, «Μεταχειρίσου τὴν μὲ καλωσύνην,» καὶ ἀντὶ νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ὡς περιέμενον, ὁ Ἰάκωβος ἤλθε πλησίον μου μὲ τὸν βραχίονά του τυλιγμένον καὶ μοῦ ἔφερεν ὀλίγα πίτυρα καὶ μὲ ἐχάιδευσεν, καὶ ἔκτοτε ποτὲ πλέον δὲν τὸν ἐδάγκασα, καὶ οὔτε θὰ τὸν δαγκάσω.»

Σημ. Συντάξας. Ἐπειδὴ ἡ παρούσα αὐτοβιογραφία τῆς Μαύρης Ωραιότητος εἶναι βιβλίον πολυσελίδον, ἀλλὰ καὶ διδακτικώτατον, ἀπεφασίσθη νὰ δημοσιευθῇ ὀλόκληρον διὰ μιᾶς ἀντὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων,» θὰ τεθῇ δὲ ἡ τιμὴ τοῦ τόσον εὐθηνῇ, ὥστε ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων νὰ δύνανται νὰ τὸ αγοράσωσιν. Ὅθεν διακόπτεται ἡ περαιτέρω δημοσίευσίς του διὰ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ.

Κατὰ τὸ 1850, χήρα τις πτωχὴ ἔζη μὲ τὸ παιδίον της εἰς μικράν τινα κωμόπολιν τῆς Γαλλίας, κειμένην ἐπὶ τοῦ Λίγειρος. Ἦτο πλῆυστρα, μόλις δὲ καὶ μετὰ δυσκολίας κατάρθωνε νὰ ζῇ καὶ νὰ τρέφῃ τὸ ἐξαετὲς παιδίον της, τρίβουσα καὶ κοπανίζουσα ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας, ἐνῶ ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ἰσχνὸς ὡς γάτος τοῦ δρόμου ἀλλὰ στερεὸς καὶ εὐλύγιτος τὸ σῶμα, ἔξυπνος δὲ καὶ τρυφερὸς τὰ αἰσθήματα, ἔπαιζε μὲ ἄλλα παιδία ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἐπλυνε ἡ μήτηρ του.

Ἐκ τῆς συντροφίας ταύτης ἔμαθεν, ὅτι ὑπάρχουν ἑορταί, ὅσπου πίντουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡραία δῶρα διὰ τὰ καλὰ παιδιά, τρουμπέται, μοιλιόδδινον στρατιῶται, ζαχαρένιοι πετεινοὶ καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια, δι' αὐτὸν ὅμως μέχρι τοῦδε τίποτε δὲν εἶχε πέσει, οὔτε τὸ Νεονῆτος, οὔτε τὰ Χριστούγεννα, τὰς ἑορτὰς ἐκεῖνας δὲν τὰς ἐξεχώριζε ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰμὴ καθ' ὅσον ἡ μήτηρ του τὸν ἐφίλει περισσότερον. Τίποτε ἄλλο. Ἐνόησε, χωρὶς νὰ τοῦ το εἴπῃ κανεὶς, ὅτι τὰ δῶρα εἶνε διὰ τοὺς πλουσίους, καὶ ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα του ἦσαν πτωχοί, ἀφοῦ ἐκείνη μὲν ἔπλυνε διὰ τοὺς ξένους ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, ἀμφοτέροι δὲ δὲν ἔτρωγον ἄλλο τι εἰμὴ ζωμὸν μὲ λάχανα καὶ ἄρτον.

Ἐπλησίαζον τὰ Χριστούγεννα. Οἱ σύντροφοι τοῦ Γιαννάκη εἶχον τὰρα καθημερινὴν ὀμιλίαν περὶ τῶν δώρων, τὰ ὅποια ὁ μικρὸς Ἰνδοὺς θὰ τοὺς ἔφερε. Ὁ Γιαννάκης ἤκουε καὶ δὲν ὀμίλει, ἀλλ' ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ παίξῃ ὡς πρότερον, τὸ ἑσπέρας δὲ ἠκολούθει τὴν μητέρα του μέχρι τῆς οικίας, σκεπτικὸς καὶ σιωπηλός, μόλις ἐγεύετο τοῦ λιτοῦ δείπνου του, καὶ ἐπλάγιαζεν εὐθύς, ὅχι ἵνα κοιμηθῇ ἡσύχως, ἀλλὰ πυρετωδῶς ἀλλάζων θέσιν εἰς τὴν κλίνην, καὶ μουρμουρίζων λέξεις ἀσυναρτήτους εἰς τὸν ὕπνον του.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ παιδίον της ἠπειλεῖ καμμία ἐπικίνδυνος ἀσθένεια. Τὸν ἐξήτασε προσεκτικῶς, ἀλλ' αἱ παραιαί του ἦσαν ροδιναὶ καὶ γεμάται, ἡ δὲ θερμοκρασία τοῦ σώματός του δὲν ἦτον ἑκτακτος. Τί ἔχει λοιπὸν ; Μελαγχολαεῖ ; Ἀλλὰ ποίους λόγους στενοχωρίας ἡ μελαγχολίας δύναται νὰ ἔχῃ παιδίον ἐξαετὲς ; Τὸν ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους τί ἔχει, καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ Γιαννάκης ἦτο λυπημένος, διότι ἐφοβεῖτο μήπως καὶ ἐφέτος πάλιν, ὅπως τὰ ἄλλα ἔτη, ὁ μικρὸς Ἰνδοὺς δὲν τῷ φέρῃ κανὲν δῶρον, καὶ ἐπεθύμει, — ὦ ! πόσον ἐπεθύμει ἓνα караγκιόζην ! « Διότι, βλέπεις μητέρα, τὸ ρίπτει κάτω ἀπὸ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τᾶκι μας εἶνε τόσο χαμηλόν, ὅπου δὲν θὰ τὸ ἴδῃ. ! » — Ἰδοὺ ὁ φόβος του, καὶ ἡ ἰδέα αὐτῇ τὸν παρηκολούθει ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἀπελπισία κατέλαβε τὴν πτωχὴν χήρα, ποῦ νὰ εἴρῃ τὰ χρήματα νὰ ἀγοράσῃ караγκιόζην διὰ τὸν μικρόν της, ὅκτω ἡμερομισθία μόλις θὰ ἔφθανον, καὶ μήπως δὲν ἔτρωπε νὰ φάγουν κατ' αὐτὰς τὰς ὀκτὼ ἡμέρας ; τοῦλάχιστον ὁ Γιαννάκης ἔτρωπε νὰ χορτάσῃ, διὰ τὸν ἑαυτὸν της δὲν τὴν ἔμελε τόσον. Ἦτον εἰς μεγίστην στενοχωρίαν, ἠδὲν ἔμελε ὅτι δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ ἐργασθῇ περισσότερον παρ' ὅ, τι εἰργάζετο ἤδη. Ὁ ἥχος τοῦ κοπάνου της τὸ ἐδείκνυε φανερά. Πῶς νὰ κάμῃ ; τί νὰ εἴπῃ εἰς τὸ παιδίον, ἵνα τὸ παρηγορήσῃ, νὰ τὸ κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἑορτὴν καὶ τὰ δῶρα ; Αὐτὰ ἐσκέπτετο γονατισμένη ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ κοπανίζουσα καὶ τριβουσα. Τέλος, ἀπλησισμένη, ἔλαβε κακὴν ἀπόφασιν. « Θὰ τοῦ εἰπῶ ἓν ψεῦμα, ἐσκέφθη, εἶναι ἁμαρτία, » ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ; — τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἶπε.

— Γιαννάκη μου, ἔχω κάτι νὰ σου εἰπῶ, ποῦ θὰ σὲ λυπηθῇ, Ἐφέτος τὰ Χριστούγεννα κανεὶς δὲν θὰ λάβῃ δῶρον. —

— « Διὰ τί μητέρα ; » — ἠρώτησε μὲ πολλὴν συγκίνησιν καὶ λύπην ὁ Γιαννάκης.

— « Διότι, καθὼς μανθάνω, ὁ μικρὸς ! Ἰνδοὺς εἶνε ἀσθενής. Ὡστε τοῦ χρόνου πλέον θὰ χαρίσῃ τὰ δῶρά του. — Ἀλλὰ θὰ εἶνε ὠραιότερα. »

— « Ἄ κρίμα ! » — ἀνεστέναξεν ὁ Γιαννάκης — « Ἄς ἐγίνετο καλὰ ! »

Τὴν ἐπαύριον ἡ μήτηρ, ὀλίγον τι ἡσυχωτέρα, ἔτριβε καὶ ἐξέπλυνε μὲ νέαν δύναμιν. Ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν, ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸν ποταμόν, εἶδε μετὰ τρόμου, ὅτι ἐκ νέου ὁ μικρὸς εἶχε τὸ κατηφές του ὕψος, τὸ τεταραγμένον του βλέμμα.

— « Τί ἔχεις, παιδί μου ; ἠρώτησε τρέμουσα. —

— « Ἐχω. . . . , ἔμαθα πῶς ὁ μικρὸς Ἰνδοὺς δὲν εἶναι ἀρρωστος διόλου ! —

— « Ποῖος τὸ λέγει ; » —

— « Τὰ παιδιά. Μὲ περιγέλασαν, ὅτε τοὺς τὸ εἶπα, — Καὶ λέγουν πῶς θὰ φέρῃ μάλιστα κάτι караγκιόζηδες. . . ! ! —

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ πτωχὴ χήρα δὲν ἐκοιμήθη. Ὅλην δὲ τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα ἐσκέπτετο πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ χρήματα διὰ τὸν караγκιόζην. Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' ἐμελαγχολοῦσε νυχθημερόν.

Δὲν ἀντεῖχε πλέον ἡ μήτηρ του. Μίαν ἡμέραν λέγει.

— « Μὴ κλαίης. Αὐριον θὰ πάγω νὰ ἐρωτήσω τὸν Δεσπότην, ἂν τυχὸν καὶ δὲν εἶνε ἀρρωστος ὁ μικρὸς Ἰνδοὺς, ὅπως ἐνόμιζα. —

— « Καὶ λὲς τότε θὰ μου φέρῃ ἓνα караγκιόζην ; —

— « Ναί, βέβαια. »

Ὁ Γιαννάκης ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μη-

τρός του καὶ τὴν ἐφίλησεν ἐπανεληλυμένως.

— « Ναί, ἀλλ' ἂν τύχῃ καὶ δὲν γείνουν παι-
χνίδια ὅταν ἔλθῃ σὸ δπίτι μας, ἡ ἂν μὲ
λησμονήσῃ ; —

— « Μεῖνε ἡσυχος, — Αὐτὸς δὲν λησμονεῖ κα-
νένα. »

Ταῦτα λέγουσα ἔκοψε τεμάχιον ἄρτου διὰ τὸν Γιαννάκην, ἀλλ' ἡ χεὶρ της ἔτρεμεν, — Τότε ἐφόρεσε τὰ Κυριακάτικα της, δηλαδὴ, φόρεμα χωρὶς κηλίδας ἢ τρύπας, καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποταμόν, ἔλαβε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν πόλιν, διότι ἡ καλύβη των ἦτο εἰς τὰ προάστεια. Ἦτο περίλυπος καὶ ἐβάδιζε μὲ κεφαλὴν ἐσκυμμένην, ἀναστενάζουσα καὶ δακρύουσα. « Οὔτε ὕψος τὸ βλέμμα, ἦτο ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ἀντικρὺ μεγάλου ἐμπορικοῦ παιγνιδίου. Τὸ βλέμμα της εὐθύς ἀνεξήτησε καὶ εὔρε μέγαν καὶ πολυτελεῖ κα-
ραγκιόζην ποικιλόχρουν, μὲ μικροὺς κώδωνας ἀνηρτημένους ἀφ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός του.

— Αὐτὸν θὰ ἐδιόλεγε ὁ Γιαννάκης, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀκριβός ! — Ἐπὶ πολλῶν ὥραν δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠρώτησε.

— « Τρία φράγκα ; τρία φράγκα ; Καὶ ποῦ νὰ τὰ εὔρω ; — Πῶς ; . . . » — Ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τῇ ἔβλεπεν ὅτι ἤκουε τὸν μικρόν της κλαίοντα ἡσύχως. Δὲν ἀντεῖχε πλέον. —

— « Ἄς γείνῃ ὅ, τι θέλῃ, » εἶπε — θὰ τὸν ἀγοράσω. Ἐχομεν ἀκόμῃ ὀκτὼ ἡμέρας ἕως τοῦ Χριστοῦ. Μὲ ξεροὺς ψωμί περὶν ἕως τότε, καὶ μὲ τὰ νυκτερία θὰ οἰκονομηθῶν καὶ αὐτὰ τὰ τρία φράγκα. Τί χαρὰ ποῦ θὰ τὴν ἔχῃ τὸ παιδί μου ! Θεέ μου ! διὰ τί μᾶς ἔκαμες πτωχοὺς, καὶ διὰ τί οἱ πτωχοὶ νὰ ἀγαποῦν τόσον τὰ παιδιά των ; » —

(ἀκολουθεῖ).